

ვსნავლოზ

ჩემს სარწმუნოებს

ზნბელოზებს ვუყვარვართ

გამომცემლობა

თიბაზი კავშირები

ზნბელღოზეპს ვუყვპზრპპრ

მწუტალი:

ჩიდუმ ლზმინ

მსაცვართი:

აკმეთ ძესგინ

გამღმცემელი:

ლსმან ლძჩო

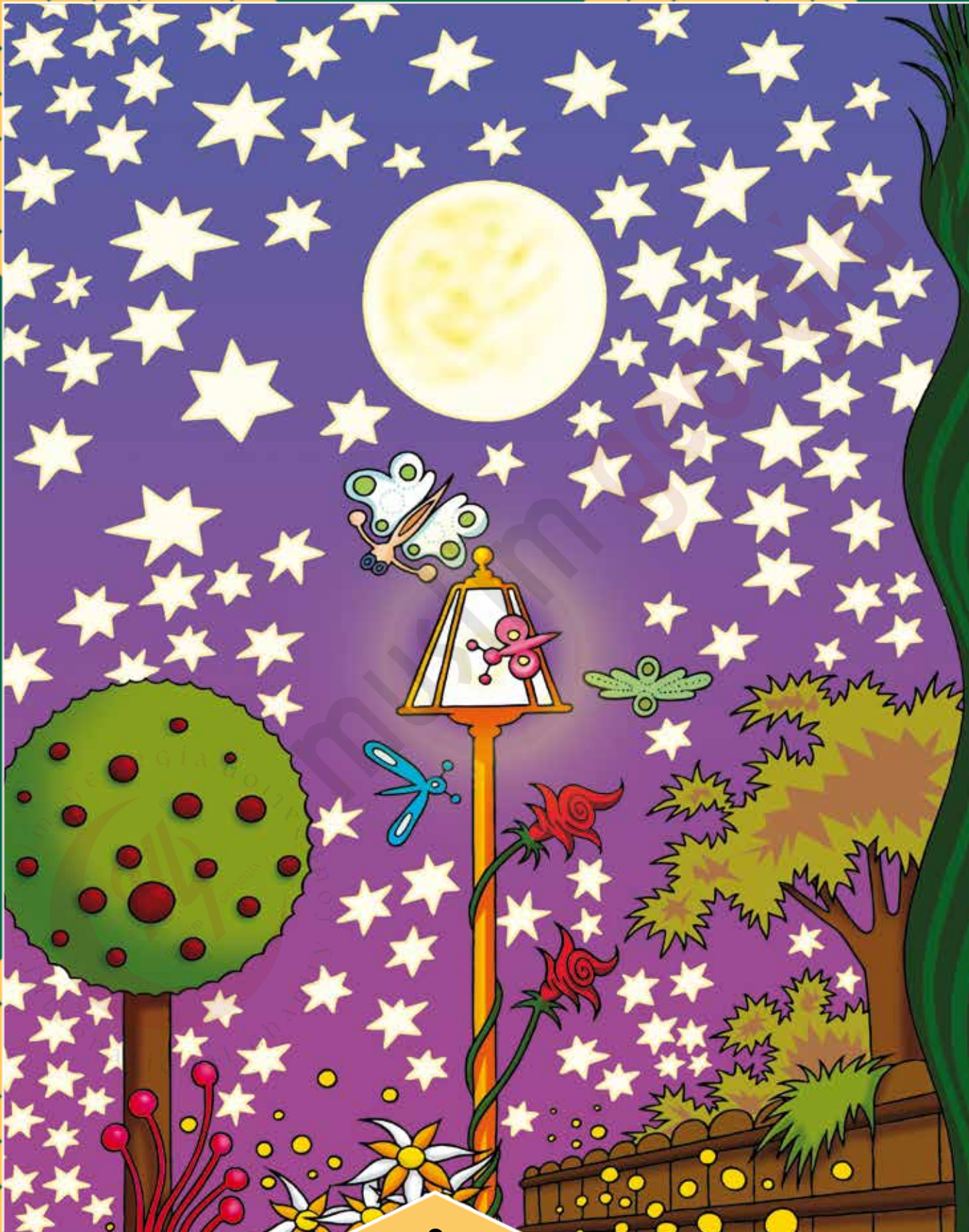
გამღმცემღმღმის სელმბღვანელი:

სავამ ლზღმინტ

ღიზანინი:

ძენან ლზჯან

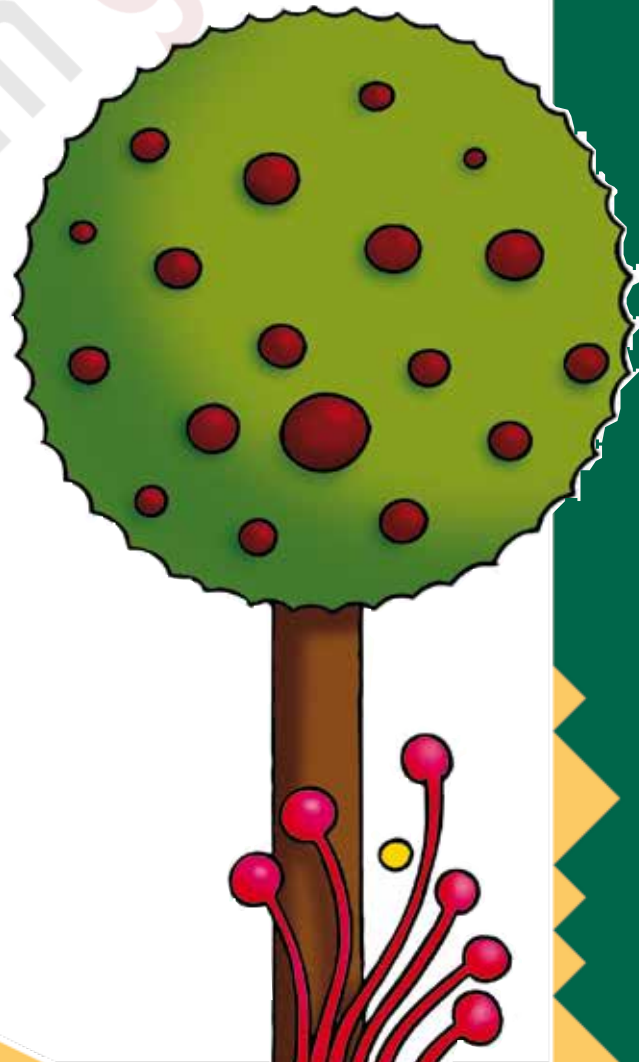

ზატყულის გზილი ღამე იყლ.
ყვავილეხს სასიამოვნო სუტნელი
ჰქონდათ. სილ ქტლდა და ყვავილეხის
სუტნელს იტგვლივ თანცვადა.

ჰეპლეხი და ციციხათელეხი შუქის
იტგვლივ შუქტეხილიყვინ და
ცეკვავედინ. ყელა მცენატე თავიხთი
სილამაჰის გამლსაელენად, ეტმანელს
ეჰიტტეხლდინ.

ეჰატმაჰატი
მთვატე იყლ.
ვატსკვლავეხი ისე
გამლიყუტეხლდინ,
თითქლს
ღელამიწაჰე ენდა
ღაცემელიყვინ.

მუტათი მშობლებთან
ერთად ბებინას
სანახავად სფფულში
წაფილა. ახლა ჰი ყვულა
ერთად რწფში ღამსხღატიყვნენ
ლა ციჟ აიტანს მიიტიმეჟღენენ.

მუტათის ბებინა ბეღნირტი
ჩანღა. ტა ჰატგია საყვანტულ
აღამიანრბთან ერთად ტფმი ხან!

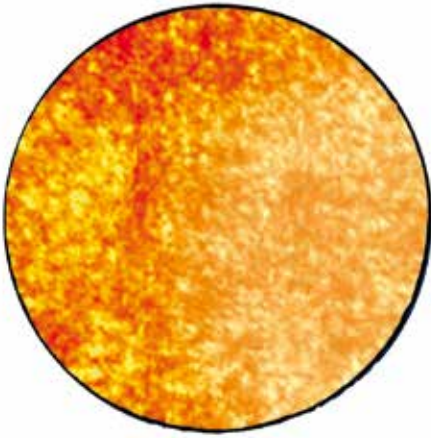

ქათმებს, ბზებს და
ცხვებს დიდი ხნის წინ
ღაებინათ. ნაკადულის
სმაუტი მიისმდა.

მუტათი სუთთა ჰაერს
მლომად ისუნთდა
და თილცვებს
ავსებდა. ისიც ბალიან
მუნდი იყო, ტადგან
სოთელში იყო. მუნება
აღლაჰთან აასლოებდა
და სიმშვიდით ავსებდა.
ღამის წყვილადში
ჩათლულიყო
და ყვლათვტი
ღაფიქებინა.

მუტათს თავი მაღლა ააწია და
ჯაბსჯლაჯებს უყუბებდა. მას
გალაქცია და სამყარო ძალიან
ანცერესებდა. დიდი ხანი უყუბა
ჯაბსჯლაჯებს. ითვიტა, ითვიტა...

პლანეტები და ჯაბსჯლაჯები
წერცილობივით მტჩანდა ღეღამიწიღან.
კლსმლსიღან ტლმ გაღმღგვსეღა,
ღეღამიწაც წერცილოვით
გამტჩნღებღა. თუმცა ტამღენი
სჟლიღტი ატსემა ცხღვტღმღა ამ
ლამაზ ღეღამიწაზჟ!

"ღბრუბლები ქყალს დააცაბებენ.
მიწა ათასობით ცოცხალ აბსებას
ასაზბღებს. მზე გვათბობს და გზას
გვინათებს. ტა კაბგი ჰაბმბნია.
ისინი ბბმ აბ იყვნენ, ეს
ცსბზბბბა აბიბბბბბა. ბბბბა მათ
ეს აბ იცინა!" ბბბა ბაბბბბბბ.

მუტათი მღვდინებით მცენარეებზე
ღათვიძლდა. სილითა და ბოსცნეულით
ვიკვებებით. ყვლას განსხვავებული
გემო და ვიცამინები აქვს.

სეები ქანგბადის გამომამუშავებელ
ქანსანას ჰგვანან. თუბადი ყვავილებით,
სუბნელებითა და სილამაზით გვავსებენ.
ჩვენს ცხლგებებს აზბს სბენენ.

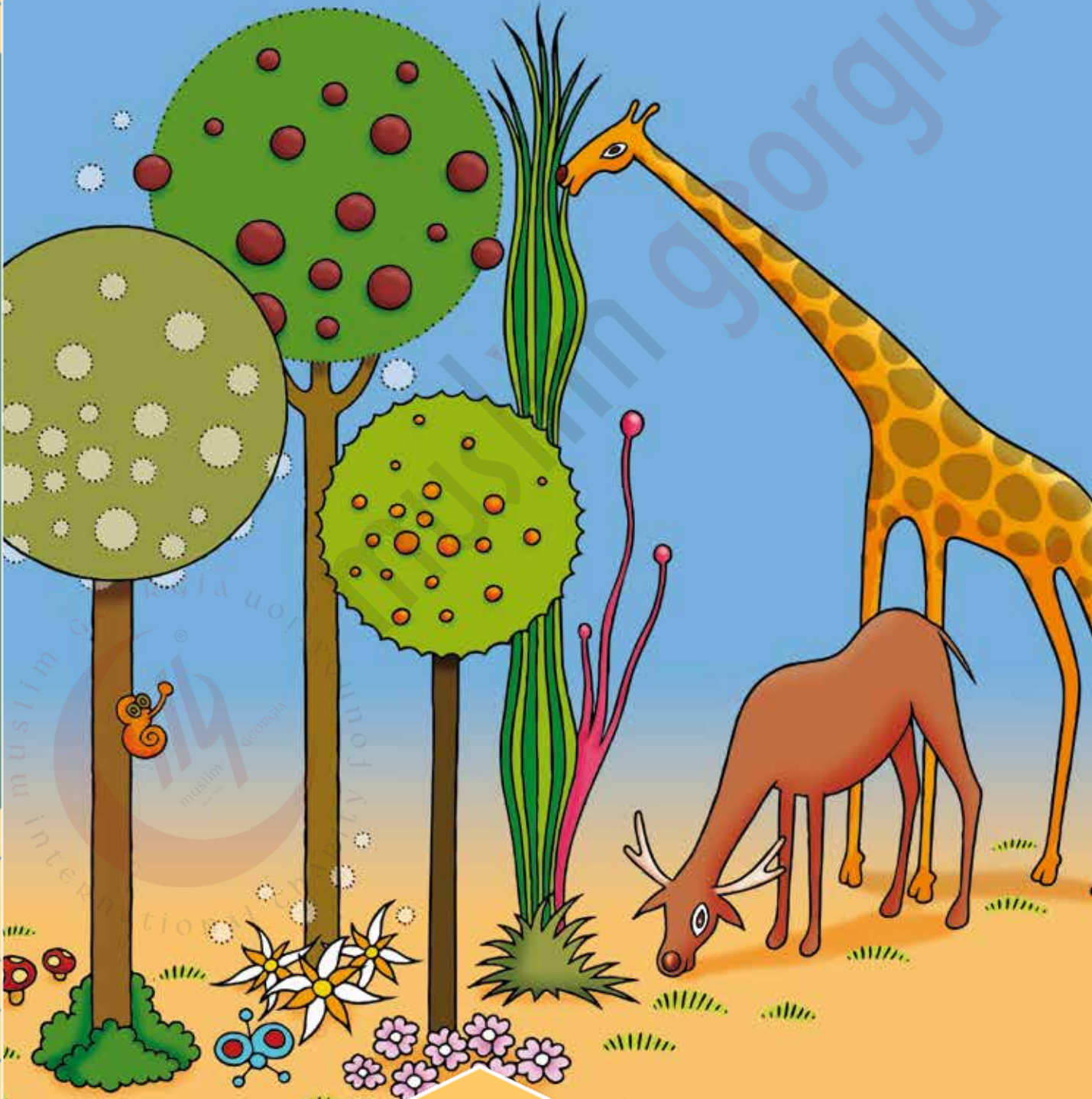

შემდეგ კი ცხედრები... ძველმახელები, ჩიტები, გატყული ცხედრები, შინაური ცხედრები, ზღვის ცხედრები, მწერები...

ჩემი ალლაჰი, სამდენად ბევრია!
ზეგირთის ხეცითა და სხვით
ვიკვებებით, ზეგირთის ბეჭითა და
ცყავით კი ცანსაცემულს ვკვებავთ და
ვიცმევთ.

აბუ რაბი აბა თუქად. ისინი ჩვენი
ცხედრებისთვის ძალიან მნიშვნელოვანი
აბიან!

ყვლაჲ მნიშვნელოვანი
ჲი აღამიანები ატიან...
ჩჲნ მცენატეებისა
ღა ცხფლოებისგან
განჯსჯაჲდებით, ჲიტით თუ
ტაცომ გაჲინდით.

თითქმს ყვლა ატსება
ჩჲნთჲის იქმს გაჩინილი,
ყვლა ჩჲნ დასასმატებლად
მტბის. ყვლასგან
ტაღაცას ჲსწაჲლომბთ.

ამ ქჲყანაჲ ჩჲნც გჲაქჲს
მღჲალომბა. ჩჲნს გამჩინს
ჲმსასოტებით.

მუტათს ანგულაზები გაახსენდა.
მატლაც, ისინიც ხომ ატყებდნენ.
მუტათს ანგულაზები ძალიან
აინტერესებდა. თუძებდა, რომ
მათზე ძალიან ცოცხა იცოდა.
ნუცაჟ ისინი ტას აკეთებდნენ?
ნუცაჟ შიბლებდა მათი დანახვა?

– მამიკო, ანგულაზებს ტაცომ ჟტ
ჟსედაჟთ? – ჰკითხა.

მამა ასეთ პითხვას ატ
ულღებოდა და უპასუხა:

– ჩვენ სუნსაც ვატ
ვხედავთ, მაგრამ გვჯერა
მისი ატსებობის. ჩვენი
თვალუბი ატ პმართა
ყვლათტის დასანახავად.

მუტათმა ვატ მღითმინდა და
პკითხა:

– მაგრამ ისინი ჩვენ გვხედავენ.
სამ ასეა?

– ტა თქმა უნდა გვხედავენ. ისინი
ჩვენი ყვლათტე ახლღ მღგღმტტები
ატთან. პატგ აღამიანუბსმარტტღ
ატასღტღს მიატტღვტტენ. გვიტავენ,
სიკუთითთა და სილამაჭუტტით
გვავსებენ, – უპასუხა მამამ.

-საყვარელი ბებიას, შინ ამბობდი, ოღონდ
ყოველ თვეს ვიხილავ ანგულაში
მეცხადება ამდევანაზე, - უთხრა
მეუბრძოლა.

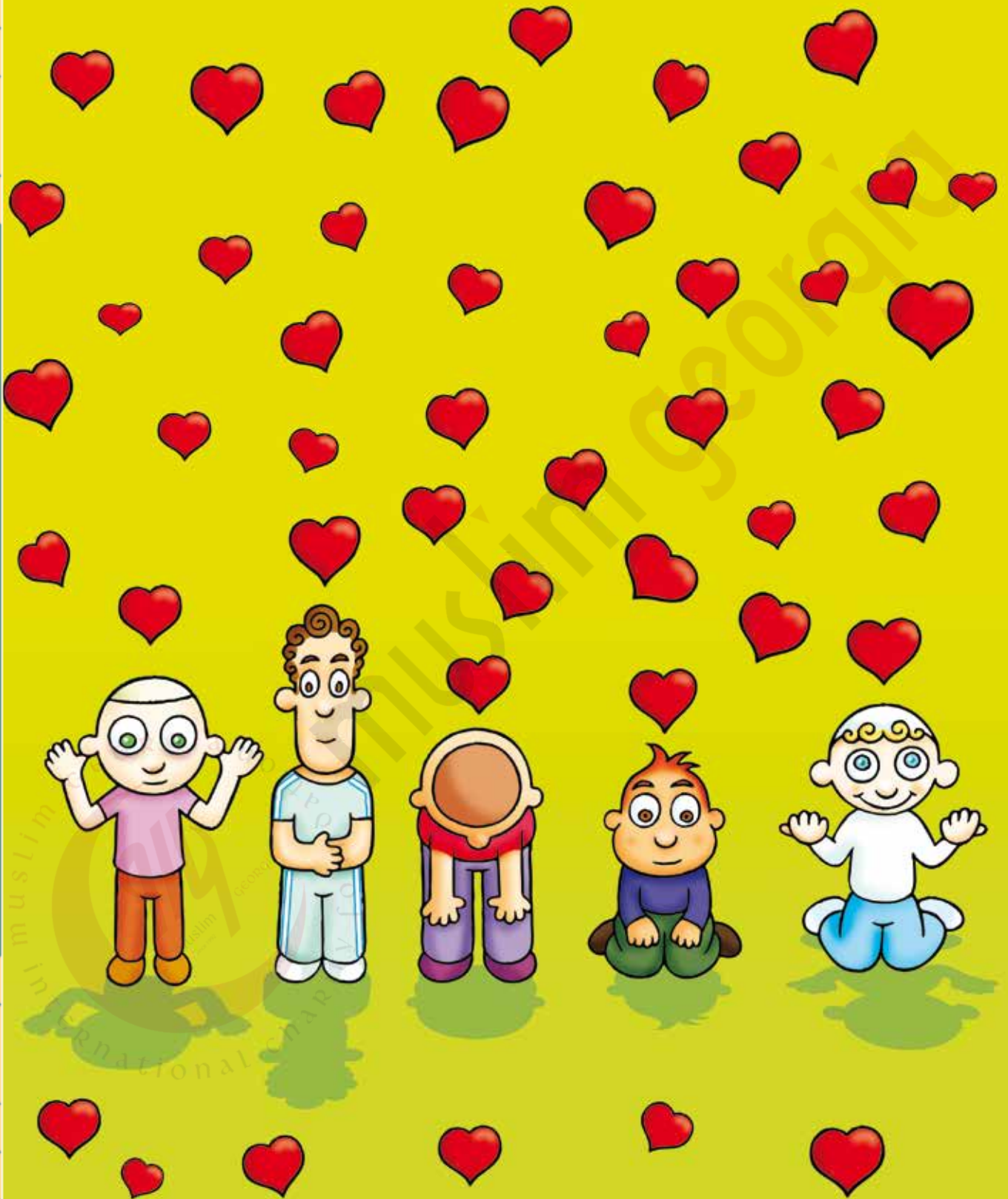
-ღიას, მათხალია. ანგულაში თვეს
ვიხილავ ამ დევანაზე ჩამოსვლამდე
მეცხადებან. თუ დაავადდი, წვიმის
წვეთები და თვეს ვიხილავ ისე
ვიხილავ ციდან, ოღონდმანეთს ან
უხახვიან, - უთხრა ბებია.

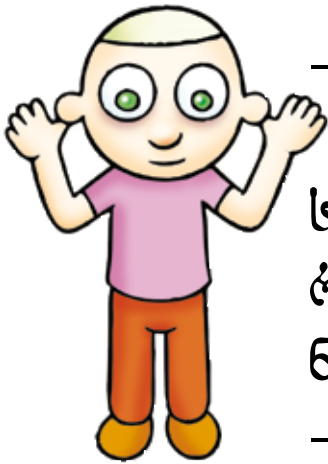

ღიას ჩაერთო საუბარში:

-ანგულაში მხოლოდ თვეს
ვიხილავ და წვიმის წვეთებს ვი
ხილავ, ანამდე ალლაჰის გაჩინილ
ყოველთვის თანამგზავობას უწევს.
აღმებში, პლანეტები, ყვავილები,
სელები, ჩიტები, ადამიანები... ყველა
სილამაზე, ოღონდ თვეს
ვიხილავთ, ან ვიხილავთ,
ანგულაშითაა გატყობილცემული.

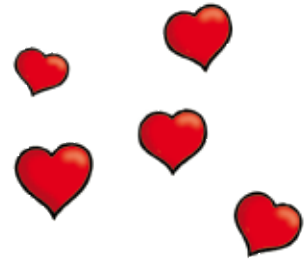

-ასლავჟ მთვალ, -თქვა მუტათმა.

სიტბილით შუვიდა სასლში.
ტლღესაც ღაბტუნდა, სელში მამის
ნაჩუქატი ლექსების წიგნი ეჭიტა
- "ჩემო ალლაჰო, ყვლათუტი შუნჟე
მთგვითსტლმს." წიგნში სელიმ ეტინის
ლექსი იპთვა ღა წაიკითხა:

მატჯვნივ ეტთი ანგულთში,
მატცხნიღან კი მელტე,
ღმეტთლ, ეს ანგულთში,
ჩვენჟე ტლგლტ ზტუნავენ!

იღიმიან ანგულთში
იღიმიან ნამაზის მლთცველი
მაგშეჟი.

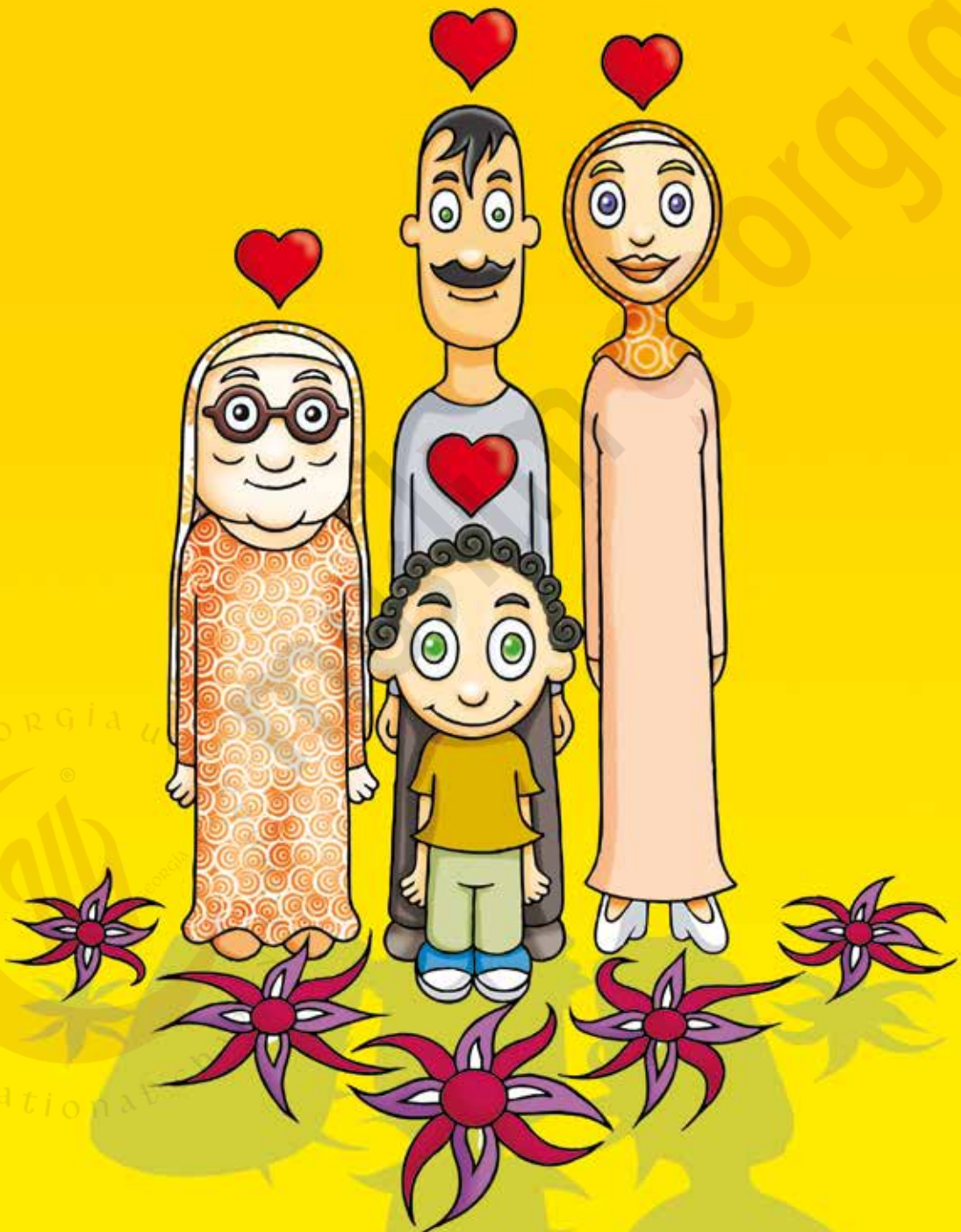

– ანგულოვები იმ ბავშვებს,
ტომლებიც ნამაზს ლოცულობენ,
უღიმიან? – მამას მიუბრუნდა და
ჰკითხა.

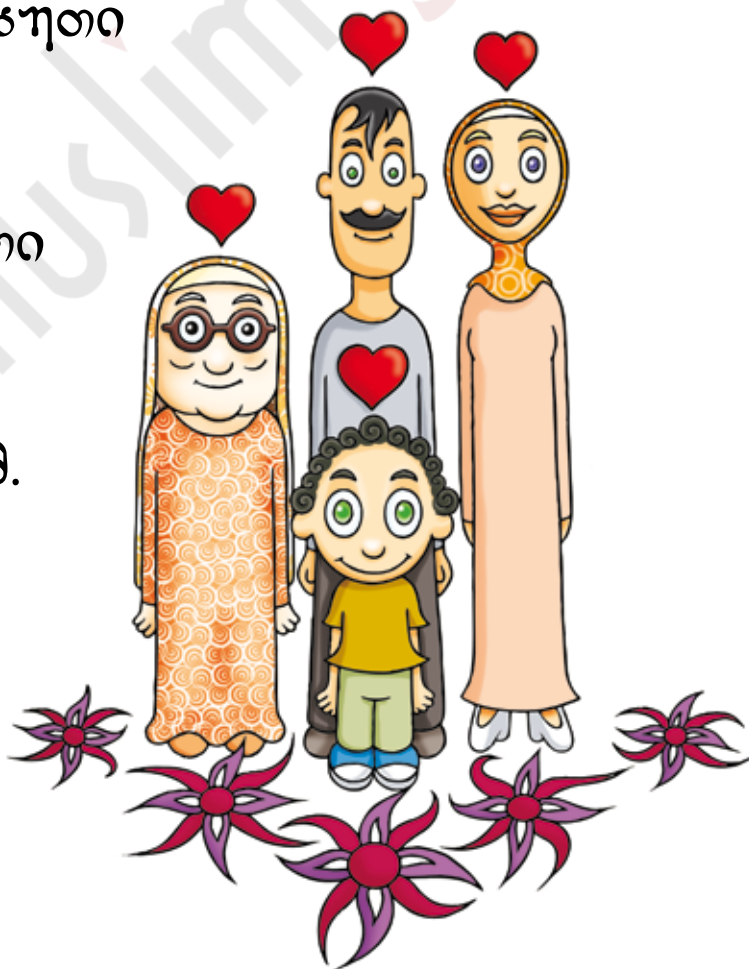
– ჩემი ბავშვიანი შვილი.
ანგულოვები ყველა ბავშვს
უღიმიან. თუმცა აბ ღაგავიწყდეს,
ტომ ისინი ალლაჰის ბრძანებას
აბ გადაუხევენ. ცოდვას აბ
ჩადებენ. ამიჯომაცაა, ტომ
ისინი, ვინც ალლაჰის ბრძანებებს
ასრულებენ, უყვართ და
მათთან ერთად აბიან.
ყველა ის, ვინც ლაბებებს
ესმართება, ნამაზს
ლოცულობს, მარხვას იცავს
და ჩვენი საყვარელი
შუამავლის მსგავსად
ცდილობს, ტომ იცხადებს,
ანგულოვების მეგობარია,
– უთხრა მამამ.

-თუ ასეა, მეც უნდა ვისწავლო ნამაზის
ლაცხა, ოღონდ ანგლოზებთან ასე
მეგობრობა მიყვარს, - თქვა მუტათმა.

მუტათმა ნამაზის სურვილისა და
ფიქრების დაწყობის დაიწყო. მამას
ღმრთობის შესახებ მიუხედავად
ნამაზის სალაცხად. ამ აბრეშუბზე
გაიბრუნდა და სურვილი
ღმრთის ნამაზის
ლაცხასაც
ისწავლიდა. მთელი
ღმრთის გასახარება
მუტათის ამ
გადაწყვეტილებამ.

მუტათი უითხეებს ალატ სჟამდა. უჟუ
გჟიანი იყლ და მღუბინა. აიტანს სჟამდა
და თაჟს გამლტრჟულად გტბნლმდა. ის სლმ
აღამიანი იყლ. ამ ქჟყყანაჟჟ მნიშჟრულღჟანი
მისია ჰქლნდა ნაჟისტრჟმი. სჟტდა, ტლმ
ყჟლა ცლცხალ და ატაცლცხალ ატსჟმასთან
რტთად შჟხმაცრჟბილჟბულად რცხღჟტა.

ტა ჟატგი იყლ ანგულღჟტთან მრგლმტლმბა
და ალლაჟის საყჟატრჟლ მლტრჟილად ყლტუნა...

